

KÖZÉPDUNÁNTÚLI Várpalotai NAPLÓ kiadás

XV. évfolyam — 214. szám. ÁRA 60 FILLÉR Szombat, 1959. szeptember 12.

Mai számunkból:
MOZI VAGY KLUB?
Tizenöt éve
A Devecseri Járási Tanács a tsz-ek megszilárdításáért
A rádió és televízió mősora

A gépüzem és a takarékoság

A bányák zavartalan termelését el sem lehet képzelni a gépüzem jó munkája nélkül. Tudott dolog, hogy a gépészetnek napról-napra fontos munkákat, javításokat kell végeznie.
Hatáskörébe tartoznak a külszíni szállítások, az osztályozók, s mindazoknak a bányagépeknek a javítása, amit a helyszínen a bányákban nem végezhetnek el.

Dióhéjban összefoglalva ez a munkájuk.
A minap egy nem hivatalos vita közben az egyik elvtárs szemrebbenés nélkül kijelentette:
— Gépészet nélkül megvan a bánya! Ugyis drágán termelnek, s ez végső soron a szén önköltségét is növeli.

Nos, nézzük meg, mi igaz ebből. A dolognak két oldala van. Az egyik: tényleg drágán termel a gépüzem, a másik: vitathatatlanul szükség van rá. Sőt! A gépészet fokozásával, a technika fejlődésével még inkább növekszik a feladata.

Vajon miért termelnek drágán? Ez fogas kérdés, ennél érdemes kicsit elidőzni. A gépüzem vezető tisztában vannak ezzel, s a kongresszusi versenyben ezért foglal el különösen jelentős helyet a takarékoság érdekében tett vállalkásuk.

Amikor eredeti felajánlásukat teljesítették, nyomban pótfelajánlást tettek, s mindez azt igazolja: a takarékoságot elsőrendű feladatnak tekintik.

Kifogást is emelnek bőven, panaszaik között van sok megszívlelendő dolog. Kifogásolják például, hogy a bányákban nem tervszerű a felmérés. Nem tervszerűek a megrendelések, egyszer sok, máskor kevés a munka. Baj van a gépek karbantartásával is. Olyankor küldik azokat a javítóba, amikor már súlyos hibák keletkeztek rajtuk.

Sok baj van az anyagellátással, rendkívül hiányos az anyagkészlet. Emiatt csaknem minden munka túlzott emberi igénybevételt kíván. Csak egy egyszerű példát említsünk: ha egy 60 milliméteres tengelyre van szükség, azt százszoból kell előállítani, mert az előbből nincs raktárkészlet.

Igy nagymennyiségű anyagvész kárba és az esztorgályozás alapos tőbbletmunkát jelent.

Márpedig ha százszoból készül el egy hatvanas tengely, akkor az anyagnak csak egy része van hasznosítva, egy jelentős része pedig kárbavész: mint forgács, ki-

A vezetőségválasztás tiszteletére

Nagy taps fogadta a November 7. Erőmű vezetőségválasztó taggyűlésén Horváth Lajos kommunista kazánüzemi dolgozó bejelentését. Elmondta ugyanis, hogy a kazánüzem dolgozói a pártvezetőség választás, valamint a pártkongresszus tiszteletére a napokban elhatározták: további 3 tized százalékkal javítják az üzemrészes energia átalakításának hatáskörét. A laikus számára az a három tized százalék kicsiny szám, a valóságban 400 000 forint megtakarítását jelenti. A kazánüzem karbantartói még azt is elhatározták, hogy bizonyos — a vállalkásban rögzített — javítási és karbantartási munkákat túlórák igénybevétele nélkül végeznék el.

Feltétlenül szükség van a műhelyek korszerűsítésére, s különösen az anyagellátás megjavítására.

A gépüzemben felvett pillanatképből, a felsorolt panaszokból, az előjában említett kijelentésből arra is lehet következtetni, hogy a trösztnél a gépészet kérdése még nem mindenkinek szívügye. Márpedig ezen kell változtatni és akkor nem felesleges „drágító” szerv, hanem hasznos segédüzem lesz a gépészet.

F. I.

Bővítik a rendelőtüntet

Egyre több beteg keresi fel a városi rendelőtüntet. Ezt igazolja, hogy az első fél évben a tervezett 66 000 rendeléssel szemben több mint 77 ezret teljesítettek az ott működő orvosok. A túlsúlyosság megszüntetése érdekében a városi tanács vb. intézkedett, hogy a jövő évben emeltráépítéssel bővíték az intézetet.

Teljesen eltüntették a fenolos vizet

Az elmúlt években az elfolyó szennyvizek tisztítása céljából Péten, a Gázgyár mellett megépült az előfenoltalanító üzem. Ennek célja, hogy a gázgyári mosóvizekből a fenoltartalmat kivonja. Így a szennyező anyagok nagyrészt sikerült is eltávolítani, de kis rész továbbra is megmaradt és szennyezte a levezető patakot. A vállalat vezetősége a közelmúltban elhatározta, hogy még ettől a kis szennyeződéstől is megóvja a patakot. Egy új csővezeték építettek, s ez az előfenoltalanító üzemből az elfolyó szennyvizet most a salaktérre viszi ki, ahol a vízmennyiség könnyen szívódik fel.

Ütközet előtt az első vonalban: micsoda érzés!

A sok harcban helytállt kis csapat rendezői sorait, bátorító vagy éppen bíráló szavak röppennek; akiknek éleslátása tompult a harcok alatt, másoknak adják át a mesterlövész puskát vagy éppen a parancsnoki távcsövet... No, nem haditudósítást akarunk írni, nem valamiféle háborús frontra, hanem a béke, az alkotó, szocializmust építő munka frontjára akarjuk elvezetni az olvasót: a November 7. Erőmű pártvezetőségválasztó taggyűlésére. Beszámoló, hozzászólások s maga a választás mind azt tükrözi: az élcsapat rendezői sorait, s miközben számot vet a mögötte hagyott útszakasszal, az előtte lévő meredékebb útszakaszra egyengeti lábát.

Nem jegyzőkönyvet, de nem is általánosító és átfogó értékelést adok erről a készülétről: villanó gondolatokról, szavakról, tettekéről számolunk be, rendszeretlenül, csak úgy, ahogy valamennyi spontán módon felbukkan a hatórás élményből.

Valamikor a November 7. Erőmű az ország villamosenergia termelő üzemei között a legrosszabbak egyike volt. 1958-ban megfordult a helyzet: azóta példaképül állítják a többi erőmű elé. Immár egymásután másodsor nyerte el az élüzem címet. Ők adják az ország energiájának több mint tizenkét százalékát, ragyogó eredményeket értek el a termelés gazdaságosságá tételeben. Mindez nem véletlen, az eredmények mögött a kommunista tettei is meghúzódhatnak. Ez derül ki a beszámoló részleteiből, de az egyik fel-szóaló szavaiból is: a délelőtti folyamán pártunkvilláikkal beszélgetett, nevezetesen a fizikai labor vezetőjével, aki a következőket mondotta a labor egyik kommunista dolgozójáról, Csemák Ferencről:
— Ez „húz” legtöbbit közöttünk!...

Élcsapat!

Igen, a kommunisták sarkallják példájukkal becsületes, lelkiismeretes munkára a többi dolgozót is. A többtermelés, a gazdaságosság egész népgazdaságunkat erősíti, ezért érdeke az egész népnek, minden dolgozó-nak: ezt az igazságot a kommunista tettekkel magyarázzák meg, s meg kell mondani: az erőműben a párt jó tömegkapcsolatának legfőbb erőforrása ez a kommunista példamutatás.

De közben valaki már arról beszél, hogy a soron következő még nehezebb gazdasági feladatokat — mint eddig sem — most sem lehet a pártunkvilláikkal nélkül megoldani. S végül valaki így találja fején a szegyet:
— Példamutatás a termelő munkában — ez a legfőbb pártmunka!

Pengeélességű szavak röppennek: az erőmű kommunistáit nem kell biztatni a bírálatra, bátor — mint itt mondják — „magyaros” szókimondásra. A bírálatból megkapja a részét — ha kell — az igazgató is, éppen úgy, mint az a munkás, aki lelkiismeretlen munkát végzett a turbinák karbantartásában. S ha a bírálat, a vágás és visszavágás itt-ott még sértődést okoz is, általában nem ez a jellemző.

Uj, szokatlan szó üti meg az ember fülét: „kommunista szeretet!”

— Elvtársak, a kommunisták hibáival kommunista szeretettel kell foglalkozni. Kiben bízunk, ha nem egymásban? Elsősorban egymásban vagyunk felelősek egymásért és mindenért, ami ebben az országban történik!...

Aztán idős ember, sokat próbált kommunista emelkedik szólásra, s ezt mondja:
— Emlékezzünk elvtársak

azokra az időkre, amikor igazán meg kellett fognunk egymás kezét, amikor alig voltunk egy-néhányan. Az ellenforradalom, és az azt követő időkre gondolok, amikor örültünk, hogy újra megtaláltuk egymást.
Értik az intő szót: a bátor kritikus szellem nem szül személyeskedést, vagy intrikát. Az élcsapat szorosabb összefogással, a pártvezetőség megszilárdításával készűl a nagy feladatok megoldására.

Jólesé érzés annak az ipari munkásnak, annak a kommunista szavaival hallani, aki- nek legfőbb gondja ma a November 7. Erőműben, hogy a földeten vajon hogyan halad az őszi betakarítás. Ölekezés, egymásra találás, mélygyökerű szövetség húzódik meg a féltő gondban.

A termelőszövetkezetek pártirányításáról esik szó. Egy szangvinikus kommunista azért üti a vasat, hogy bár az általuk pártirányított szövetkezetben nem volt baj, miért nem segítettek mássutt is: olyan községekben, ahol még hetek múlva is kinn aszalódott keresztekben a levágott gabona... Igen, ez is fontos persze, az anyagi segítség (Berhidán 120, Csórott 230 ezer forint értékű segítséget kapott az erőműtől az új életet kezdő szövetkezet), de a kommunisták legfőbbje felméri már, mi most a legfontosabb: a politikai segítség.

— Ki segítsen a falun a közösségi tudat kialakításában, ha mi nem segítünk?!

Egy mondat a beszámolóból: A párttagságnak majdnem teljes egésze olvas újságot és szépirodalmi könyvet...
Több szó nem esik erről, nem térnek vissza rá a hozzászólá-

sok. Nincs mit vitatni: így van. Beszélni sem érdemes róla: hiszen ez csak természetes.
De hadd tegyük hozzá: nagyon jó, biztató jelenség ez!

Összegezve: a November 7. Erőmű kommunistái jól képzülnek fel az egész népiük előtti feladatok megoldására. Vezetőségválasztó taggyűléseit a párt VII. Kongresszusának közelsége teszi jelentőségtelessé. Az erőműbeli kommunisták nem csodát várnak a kongresszustól; tudják, hogy a kongresszus hosszabb időre meghatározza népiük fejlődésének további szakaszát, de tudatosítják önmaguk és egymás között, hogy a tervben meghatározott feladatokat nekik — a pártunkvilláikkal, a dolgozó tömegekkel, egész dolgozó népiükkel szoros egységben — kell megoldani.

Az erőmű vezetőségválasztó taggyűlése az új, díszes, hatalmas színházteremben zajlott le. Az ötszáz személy befogadására alkalmas teremnek csupán első sorait töltötték meg a kommunisták. Hadd mondjak el egy szubjektív véleményét: azt hiszem ennek ellenére sem érezte senki sem — akár egy pillanatra is — „üresnek” a termet. A kommunisták „megtöltötték” azt — nem létszámukkal, hanem valami mással: felelősségérzetükkel, komolyságukkal, feladataik vállalásával. Talán ez a biztosíték arra, hogy valami hasonló fog történni az elkövetkezendő időkben odakint az üzemben is: nem a kommunisták töltenek be az erőműben minden posztot, nem ők állnak majd a fokozott feladatok idején minden munkapadnál vagy minden műszer előtt; a kommunisták szelleme, szocializmust építő harcos elszántsága azonban át, meg átszövi és be fogja tölni a November 7. Erőmű falait.

Érthető: az a néhány kommunista ott Inotán: valóban élcsapat. (koncz)